

Sygn. akt II Ka 288/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borek

Sędziowie: SSO Mariusz Sztorc /spraw./

SSO Grażyna Artymiak

Protokolant: protokolant Anna Matuszkiewicz

przy udziale oskarżycielki prywatnej A. F.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 września 2015 r.

sprawy M. B. oskarżonej o przestępstwo z art. 216 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Leżajsku

z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygnatura akt II K 19/15

I. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok;

II. **zasądza** od oskarżonej M. B. na rzecz oskarżycielki prywatnej A. F. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia złotych 00/100) tytułem wydatków związanych z występowaniem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. **zwalnia** oskarżoną M. B. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Grażyna Artymiak SSO Andrzej Borek SSO Mariusz Sztorc

Sygn. akt II Ka 288/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 19/15 Sąd Rejonowy w Leżajsku II Wydział Karny uznał M. B. winną tego, że w okresie od dnia 16 sierpnia 2014 r. do dnia 4 września 2014 r. w miejscowości Z. powiatu (...) znieważyla pokrzywdzoną A. F. wypowiadając w stosunku do niej kilkakrotnie słowa wulgarne typu: „ty kurwo, ty szmato, ty prostaku, ty niewydojona” tj. przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Na podstawie art. 216 § 3 k.k. Sąd odstąpił od wymierzenia oskarżonej M. B. kary. Ponadto Sąd zasądził od oskarżonej: na rzecz oskarżycielki prywatnej A. F. kwotę 1300,00 zł tytułem poniesionych przez nią kosztów procesu oraz na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200,38 zł tytułem wydatków od których uiszczenia oskarżycielka prywatna została częściowo zwolniona.

Apelację od powyższego wyroku wniosła oskarżona zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz uniewinnienie jej od stawianego zarzutu, a także obciążenie oskarżycielki prywatnej kosztami postępowania. Z uzasadnienia apelacji wynika, że skarżąca kwestionuje nieprawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie swojego sprawstwa, podnosząc, że A. F. nie wskazuje kiedy dokładnie i w jakiej sytuacji miałyby zostać znieważona. W ocenie skarżącej wyrok jest krzywdzący i niesprawiedliwy, a doniesienie na nią przez pokrzywdzoną jest zemstą z uwagi

na wzajemny konflikt. Ponadto skarżąca zarzuciła, iż Sąd Rejonowy całkowicie pominął art. 631 k.p.k. i niesłusznie obciążył ją kosztami procesu, gdyż nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu męża, z którym razem wychowują pięcioro dzieci i nie ma możliwości ponieść tych kosztów bez uszczerbku dla utrzymania dzieci i rodziny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonej nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny nie budzi wątpliwości, bowiem znajduje oparcie w ocenie dowodów, która nie wykracza poza granice wyznaczone w art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy wskazał przyczynę, dla której pozytywnie ocenił dowody, na podstawie których ustalił stan faktyczny jak i wskazał powody, dla których odmówił wiary dowodom przeciwnym. Tym samym Sąd nie pozostawił w sprawie wątpliwości, które nie zostałyby usunięte, a tym bardziej rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonej.

Uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego zostało sporządzone stosownie do reguł wynikających z art. 424 k.p.k. Dało ono Sądowi Okręgowemu podstawę do skontrolowania słuszności rozumowania Sądu I instancji i zgodności tego rozumowania z materiałem dowodowym.

Sąd Rejonowy objęte treścią zarzutu zdarzenie przeanalizował w sposób dokładny, a ustalenia stanu faktycznego i opis czynu przypisanego oskarżonej w wyroku oparł ściśle na tym, co w sposób pewny i nie budzący wątpliwości zostało oskarżonej dowiedzione.

W treści apelacji, nie wskazano żadnej okoliczności, która pozostałaby poza rozważaniem Sądu Rejonowego, ani żadnego argumentu czy dowodu przekonującego, że ustalenia faktyczne pozostają w sprzeczności z kryteriami prawidłowego rozumowania czy doświadczenia życiowego. Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy w zupełności podzielił argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia

Nie można uznać za słuszny zarzutu apelacji, polegającego na błędnym uznaniu przez Sąd winy oskarżonej, mimo, iż pokrzywdzona nie wskazuje kiedy dokładnie i w jakiej sytuacji miało dojść do znieważenia. Jak słusznie bowiem ustalił Sąd Rejonowy, okoliczność ta została wykazana wiarygodnymi dowodami w postaci częściowych zeznań oskarżycielki prywatnej oraz pozostałych świadków w zakresie w jakim Sąd dał im wiarę, nagrania na płycie CD oraz wywiadu środowiskowego. Sąd Rejonowy słusznie zwrócił uwagę, iż zarówno pokrzywdzona jak i oskarżona przedstawiając swoją wersję starały się ukazać swoje zachowanie w jak najkorzystniejszy sposób, a winą za zaistniały konflikt obciążyć drugą stronę. Podobnie Sąd ocenił zeznania wnioskowanych zarówno przez obronę jak i oskarżenie świadków, którzy potwierdzali wersję odpowiednio M. B. oraz A. F.. Jednak skrupulatna i całościowa ocena osobowych źródeł dowodowych, jak i obiektywnych dowodów w postaci wywiadu środowiskowego oraz nagrania z płyty CD, pozwoliły Sądowi dojść do niebudzącego wątpliwości przekonania o winie oskarżonej. Słusznie Sąd również zwrócił uwagę, że wersję pokrzywdzonej potwierdza także wezwanie przez nią na interwencję policji w dniu 2 września 2014 r., której powodem były wyzwiska kierowane do niej przez oskarżoną. Podsumowując stwierdzić należy, że Sąd I instancji obiektywnie rozważył wszystkie okoliczności sprawy, a następnie w sposób logiczny i wyczerpujący argumentował swoje stanowisko, uznając oskarżoną M. B. za winną zarzucanego jej czynu.

Zauważyć należy, że słusznie Sąd Rejonowy, mając na uwadze treść art. 216 § 3 kk odstąpił do wymierzenia oskarżonej M. B. kary. Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego strony, mimo iż zamieszkują w bezpośrednim sąsiedztwie, od kilku lat pozostają w głębokim konflikcie, a w konflikt ten zaangażowani są również członkowie ich rodzin. Podczas licznych kłótni zarówno oskarżona jak i oskarżycielka prywatna zachowywały się agresywnie, używały wulgarnych słów, co potwierdziły zeznania świadków oraz nagrania z płyt CD. Taka sytuacja miała również miejsce w okresie od 16 sierpnia do 4 września 2014 r. Z uwagi na fakt, iż obydwie strony zachowywały się prowokująco, a pokrzywdzona na zniewagę oskarżonej odpowiedziała zniewagą wzajemną, w okolicznościach niniejszej sprawy słusznym było odstąpienie od wymierzenia kary oskarżonej M. B..

Odnosnie zarzutu w przedmiocie kosztów wskazać należy, że słusznie Sąd I instancji obciążył oskarżoną wydatkami na rzecz Skarbu Państwa oraz kosztami procesu poniesionymi przez oskarżycielkę prywatną. W pierwszej kolejności wskazać należy, że art. 631 k.p.k. ma charakter fakultatywny, co oznacza, że przy spełnieniu jednej z określonych w nim przesłanek, sąd może obciążyć oskarżonego poniesionymi przez oskarżyciela kosztami tylko częściowo. Zastosowanie więc dobrodziejstwa powyższego przepisu nie jest obowiązkiem Sądu, wobec czego, w sytuacji gdy Sąd obciążył oskarżoną całością kosztów, nie można mówić o naruszeniu art. 631 k.p.k. Zauważyć również należy, że na częściowe zwolnienie od kosztów, o którym mowa w przedmiotowym przepisie wpływu nie ma sytuacja materialna oskarżonego, a do ewentualnego częściowego zwolnienia od kosztów może dojść w razie odstąpienia od wymierzenia kary albo uniewinnienia oskarżonego od niektórych zarzutów. Dla zasądzenia kosztów nie miały więc znaczenia argumenty M. B. dotyczące trudnej sytuacji materialnej, w której znajduje się jej rodzina.

Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej M. B. na rzecz oskarżycielki prywatnej kwotę 420 zł tytułem wydatków związanych z udziałem w sprawie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym, a także zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 444 kpk, art. 449 kpk, art. 456 kpk.

SSO Grażyna Artymiak SSO Andrzej Borek SSO Mariusz Sztorc